

ΓΙΑΤΙ;

Ὁκτώβριος δέν εἶναι συνδεδεμένος μόνο μέ τόν ἑορτασμό τοῦ ἔπους τοῦ 40 ἀλλά καί μέ τήν πικρή ἀνάμνηση τῆς κατοχῆς. Τό ἔπος κράτησε λίγους μήνες, ἐνώ ἡ κατοχή τέσσερα χρόνια. Φρίττει κανεῖς μελετώντας τίς ἱστορικές πηγές καί ἰδιαίτερα τό πλούσιο φωτογραφικό ἀρχεῖο, ὅπου ἀποτυπώνεται τό μέγεθος τῆς καταστροφῆς καί ὁ πόνος πού προκάλεσαν στήν πατρίδα μας οἱ ναζι κατακτητές. Ἕνα μεγάλο «γιατί;» ἀνεβαίνει στό στόμα, ἔκφραση ἀπορίας, παράπουνος καί θυμοῦ μαζί.

Ἕνα ἀνάλογο «γιατί;» ἔχει μείνει στό στόμα μας, ἔστω κι ἂν πέρασαν πάνω ἀπό δύο μήνες μετά τόν πύρινο ὄλεθρο τοῦ καλοκαιριοῦ. Τόσοι ἄνθρωποι ἀπανθρακώθηκαν· τόσες περιουσίες ἔγιναν στάχτη· τόση ἔκταση γῆς ἔγινε κρανίου τόπος! «Γιατί;»

Ἡ ἀπάντηση εἶναι: ΔΕΝ ΞΕΡΟΥΜΕ!

Ξέρουμε ὅμως καλά κάποια ἄλλα γεγονότα καθῶς καί τόν σκοπό τους:

Ξέρουμε ὅτι ὁ Θεός ἐπλασε τά πάντα ὄχι ἀπλῶς καλά ἀλλά «καλά λίαν». Ξέρουμε ἐπίσης ὅτι μᾶς ἔδωσε τήν δυνατότητα νά ἀνεβούμε ἀπό τό «λίαν καλῶς» στό «ἄριστα», δηλαδή στή θέωση, νά γίνουμε «κατά χάριν θεοί». Γι' αὐτόν τόν σκοπό μᾶς στόλισε μέ δύο κορυφαῖα χαρίσματα: τό λογικό καί τήν ἐλευθερία. Κι ἐμεῖς, ἐπιλέγοντας νά γίνουμε θεοί χωρίς τόν Θεό, αὐτά τά χαρίσματα τά ... χαραμίσουμε· καί μέ τήν ἐγωιστική παράχρησή τους τά κάναμε μέσα καταστροφῆς μας καί τοῦ περιβάλλοντός μας. Ἕτσι μπῆκε τό κακό στόν κόσμο ἀπό τή δική μας ἀνταρσία.

Ἕπομένως, ὅπως ὁ Μέγας Βασίλειος ἐπισημαίνει, «τό κυρίως κακό, ἡ ἀμαρτία, ἐξαρτᾶται (ὄχι ἀπό τόν Θεό) ἀλλά ἀπό τή βούλησή μας. Ἀπό μᾶς ἐξαρτᾶται ἢ νά ἀπέχουμε ἀπό τήν κακία ἢ νά εἴμαστε μοχθηροί». Ἀπό τή δική μας ἐπίσης ἀνταρσία, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος «ὑπετάγη καί ἡ φύση στή φθορά». Ἀπό ἐκεῖ προήλθαν οἱ ἀρρώστειες, οἱ φυσικές καταστροφές καί ὁ θάνατος.

Ξέρουμε ἐξ ἄλλου καί ὅτι ὁ Θεός δέν μᾶς ἄφησε σ' αὐτό τό χάλι ἀλλά κατέβηκε στή γῆ ὁ ἴδιος νά διορθώσει τά πράγματα. Γι' αὐτό ντύθηκε τήν ἀνθρώπινη φύση καί δέν ἀπέφυγε τίς συνέπειες τῆς ἀνταρσίας μας. Ἐκούσια δέχθηκε νά τίς γευθεῖ μέχρι ... τόν πάτο! Ἕτσι ἤπιε μέχρι τή τελευταία σταγόνα τό πικρό ποτήρι τῆς κακίας μας: περιφρόνηση, μῖσος, ἄδικη καταδίκη καί θάνατος. Καί πάνω στό Σταυρό, λίγο πρίν πεθάνει, τόν ἀκούσαμε νά φωνάζει τό πιό δυνατό «γιατί;» τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας! «Θεέ μου, θεέ μου, γιατί μέ ἐγκατέλειψες;»

Δέν πῆρε κι Ἕκείνος ἀπάντηση! Κι ἐνώ ὡς Θεός μπορούσε νά ... σώσει τόν Ἕαυτό Του καί νά κατεβεῖ ἀπό τόν Σταυρό, δέν ὑπάκουσε στή λογική τῶν σταυρωτῶν Του, πού τόν προκαλοῦσαν νά τό κάνει· μιά λογική πού καί σήμερα τόν θέλει ἀπλῶς «πυροσβέστη» ὄλων τῶν ἐπίγειων κακῶν καί τίποτε ἄλλο! Ἕκείνος ὅμως πέθανε ὑπακούοντας στόν Πατέρα Του, καί μᾶς ἄφησε τό τέλειο πρότυπο ὑπακοῆς στόν Θεό. Ἕτσι μέ τόν θάνατό Του πάτησε τόν θάνατο καί τόν ἔκανε ΠΕΡΑΣΜΑ ΣΤΗΝ ΑΙΩΝΙΑ ΖΩΗ, φωτίζοντας καί δίνοντας νόημα σέ ὅλους τούς πόνους καί τά βάσανα

«ΤΙΜΩΡΕΙ Ο ΘΕΟΣ;»

Πολλές ενστάσεις εγείρονται σήμερα για το πρόσωπο που επιδεικνύει ο Θεός στην πρό Χριστού εποχή. Πολλοί προσάπτουν στον Θεό της Παλαιάς Διαθήκης υπέρμετρη σκληρότητα και κακία προς τον άνθρωπο. Θεωρούν ότι δεν έχει καμιά σχέση με το πρόσωπο του Θεού της αγάπης που αναδεικνύεται στην Καινή Διαθήκη. Φτάνουν να μιλούν για δύο διαφορετικούς, διαμετρικά αντίθετους θεούς. Μερικοί, προχωρώντας ακόμα παραπέρα, δεν διστάζουν να βλασφημήσουν, ταυτίζοντας τον Θεό της Παλαιάς Διαθήκης με τον σατανά.

Άγνοούν όσοι σκέπτονται έτσι, ότι ο Θεός μιλάει πάντα με τη γλώσσα που κατανοούν οι άνθρωποι της κάθε εποχής. "Οτι μεταχειρίζεται τρόπους και μεθόδους που ανταποκρίνονται στις δυνατότητές τους, στη δική τους αντίληψη για τη ζωή, τον Θεό και τον κόσμο, στον δικό τους τρόπο σκέψης. Και ότι ενεργεί πάντα παιδαγωγικά, με γνώμονα το πραγματικό συμφέρον του ανθρώπου, δηλαδή φιλάνθρωπα. Και η παιδαγωγία του Θεού δεν είναι μονότροπη. Έχει πολλές μορφές. Μεταχειρίζεται ποικίλους τρόπους για να διδάξει, να συνεισφέρει και να σώσει τον άνθρωπο. Δεν ισχύει ότι το μόνο που ξέρει ο Θεός, είναι να τιμωρεί, όπως πολύ εύκολα, ρηγά, επιπόλαια και άνοητα συμπεραίνουν πολλοί «σκεπτόμενοι» σήμερα.

Αλλά είναι και άσυγχωρητο λάθος να κρίνουμε με τα κριτήρια του σήμερα τα δεδομένα άλλων εποχών. Έμεις ζούμε σε άλλες συνθήκες, έχουμε άλλες πνευματικές και ηθικές αρχές, άλλα ήθη και έθιμα, άλλο οικογενειακό, πολιτικό και διεθνικό δίκαιο, άλλη νοοτροπία και ψυχολογία, άλλη κοινωνική συγκρότηση, και, γενικά, έντελώς άλλο πολιτισμό. Η κάθε ανθρώπινη γενεά θα κρι-

θει με βάση τα ισχύοντα στην εποχή της. Είναι παντελώς άτοπο να κρίνονται τα πεπραγμένα άλλων εποχών έξω από το ιστορικό, πολιτικό, κοινωνικό και πολιτιστικό τους γίνεσθαι. Με ποια λογική θα εφαρμόσουμε τα δικά μας κριτήρια για όσα έλαβαν χώρα πριν από είκοσι, τριάντα, ακόμα και σαράντα αιώνες; Πώς θα συγκρίνουμε τόσο άνομοια μεταξύ τους πράγματα; Δεν θα αποδειχθούμε τότε παράλογοι, άνιστόρητοι, άνοητοι;

Το παράδοξο όμως είναι ότι, παρά τα περι του αντίθετου λεγόμενα σήμερα, ολόκληρη η Παλαιά Διαθήκη μιλάει ακατάπαυστα για την εύσπλαχνία και την αγάπη του Θεού. Μέσα από τις (πάντα παιδαγωγικές) «τιμωρίες» ο παλαιοδιαθηκικός άνθρωπος βιώνει τη δικαιοσύνη και την εύσπλαχνία, όχι την «άπανθρωπία» του Θεού. Γι' αυτό τίποτε δεν τον εμποδίζει να ύμνει ακατάπαυστα αυτόν τον Θεό. «*Τά έλέη σου, Κύριε, εις τον αιώνα ἄσσομαι*» (Ψαλμ. 88, 2). «*Έξομολογείσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι αγαθός, ὅτι εις τον αιώνα τὸ έλεος αὐτοῦ*». Αιώνιο και ανεξάντλητο είναι το έλεός του (Ψαλμ. 135, 1). Κατά την ώρα της θεοοπτίας του ο Μωυσής στο ὄρος Σινά, άκουσε από το στόμα του Θεού, ότι «Κύριος ὁ Θεός (είναι) οίκτίρμων και έλεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος και αληθινός» (Έξ. 34, 6).

Παρά τις «τιμωρίες» δηλαδή, ὁ άνθρωπος αισθάνεται φιλάνθρωπα τα χέρια του Θεού. Έμπιστεύεται χωρίς δισταγμό τον έαυτό του στην άγκαλιά του. Γιατί ὁ Θεός διακηρύττει, ότι αγαπάει τὸ πλάσμα του περισσότερο από ὅσο ἡ μάνα τὸ παιδί της. «Εἶναι ποτέ δυνατόν μιὰ μητέρα να μὴ σπλαγχνισθεῖ τὰ ἔκγονα τῶν σπλάγγνων της, να λησμονήσει τὰ παιδιά της; (Στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία δυστυχῶς και αὐτὸ ἀκόμα κάποτε συμβαίνει). Αλλά, ἀκόμα κι ἂν αὐτὸ τὸ παρὰ φύσιν γεγονός συμβεῖ, να λησμονήσει μιὰ μητέρα τὰ παιδιά της, ὅμως ἐγὼ ποτέ δὲν θὰ σὲ λησμονήσω, *εἶπε Κύριος*» (Ήσ. 49, 15).

Έναν τέτοιο Θεό, ἀνώτερο και ἀπὸ τὴ μάνα μας, θέλουμε.

Πρωτ. Δ. Μ.

του κόσμου!

Αὐτὰ εἶναι πού ξέρουμε καλά! Καί αὐτὰ, ἂν θέλουμε, μποροῦν νὰ μᾶς κάνουν ὄχι μόνο νὰ ἀντέχουμε τὰ ... ἀσήκωτα «γιατί;» τῆς

ζωῆς μας, ἀλλά νὰ τὰ κάνουμε - ἐδῶ και τώρα - «διαβατήρια» γιὰ τὴν ἀληθινὴ και αἰώνια ζωή!

Ἀρχιμ. Β.Α.

Η ΝΟΣΗΛΕΥΤΡΙΑ

Γράφει ο όμοτιμος καθηγητής τῆς Χειρουργικῆς Γεώργιος Παπαγεωργίου στό βιβλίο του «Δῆμος ὀνείρων - Ἀναμνήσεις ἑνός χειρουργοῦ» (ἐκδ. Ἐπιστροφή, Ναύπλιο, σελ. 50):

«Στήν ἱατρική μου ζωὴ εἶχα τὴν τύχη νὰ συναντήσω τὸν Εὐαγγελισμό νοσηλεύτριες ἀντάξιες τῶν μεγάλων, πρωτοπόρων στή νοσηλευτική, γυναικῶν. Ἐχω τονίσει ἤδη τὴν προσφορὰ τοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ στή λειτουργία τοῦ νοσοκομείου, καὶ ἰδίως τῶν παλιῶν ἀφιερωμένων ἀδελφῶν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο πρέπει νὰ διηγηθῶ ἕνα περιστατικό, πὸ μὲ δίδαξε πολλὰ στὸν τομέα τῆς ἀνιδιοτελοῦς προσφορᾶς.

»Σὲ μιὰ πτέρυγα τοῦ 9^{ου} ὀρόφου ὑπῆρχαν μικρὰ ἀπομονωμένα δωμάτια γιὰ τὴν νοσηλεία τῶν πολὺ βαριῶν περιστατικῶν, πὸ δὲν μπορούσαν νὰ ἀντιμετωπιστοῦν στοὺς κοινούς θαλάμους. Σὲ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ νοσηλευόταν ἕνας ἄρρωστος σὲ τελικὸ στάδιο, μὲ γενικευμένη (νεοπλασματική) νόσο. Ἡ κατάστασή του ἦταν πολὺ ἄσχημη, εἶχε χειρουργηθεῖ πολλές φορές λόγω ἐντερικῶν ἀποφράξεων καὶ τὰ τραύματά του εἶχαν διαπυηθεῖ καὶ διασπαστεῖ. Ὁ θάλαμος μύριζε ἀποπνικτικά. Ἦμουν τότε νεαρὸς βοηθὸς καὶ ἔπρεπε δύο φορές τὴν ἡμέρα νὰ τοῦ κάνω ἀλλαγὴ τῶν τραυμάτων. Μὲ συνόδευε ἡ ἀδελφὴ Νικοπούλου, μιὰ ἀφιερωμένη νοσηλεύτρια ἀπὸ τὴν Πάτρα. Ἡ δυσσομία ἦταν τέτοια, πού, ὅπως ἤμουν καὶ ἀσυνήθιστος ἀκόμη, δὲν μπορούσα νὰ ἀνα-

πνεύσω. Πρὶν μὲν στὸ θάλαμο ἔπαιρνα μιὰ πολὺ βαθειὰ ἀναπνοή, περιποιοῦν τὸν ἄρρωστο ὅσο ἄντεχα κι ἔβγαινα πάλι ἔξω γιὰ νὰ ξανααναπνεύσω. Σὰν τὸν δῦτη πὸ βουτάει γιὰ σφουγγάρια, συνέχιζα τὸ ἴδιο μέσα-ἔξω, μέχρι νὰ τελειώσω. Ντρεπόμουν ὅμως τὴν ἀδελφή, γιατί ἐκείνη παρέμενε μέσα ἀμίλητη καὶ εὐγενική, γιὰ νὰ μοῦ δίνει τὰ ἐργαλεῖα καὶ ὅ,τι χρειαζόταν, χωρὶς νὰ δείξει ποτὲ κάποια ἀπαρέσχεια. Στὸν ἄρρωστο μιλοῦσε μὲ καλοσύνη καὶ πάντα στὸν πληθυντικό.

»Κάποια στιγμή ἔτυχε νὰ περάσω ἀπὸ τὴ συγκεκριμένη πτέρυγα γιὰ νὰ ἐπισκεφθῶ ἄλλους ἀσθενεῖς, καὶ τότε ἔκπληκτος διαπίστωσα ὅτι ἐκείνη ἡ ἀδελφὴ, αὐτὸς ὁ ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος, πῆγαινε συχνὰ στὸν ἄρρωστο, τοῦ ἔκανε ἐνδιάμεσα ἀλλαγὴ ἂν χρειαζόταν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔπλενε καὶ τὸν καθάριζε μὲ προθυμία, χωρὶς νὰ τῆς ἔχει ζητηθεῖ ποτὲ κάτι τέτοιο. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ γυναίκα πῆρα τὸ μέγιστο μάθημα καὶ τῆς ὀφείλω πάντα τὸν ὕψιστο σεβασμό. Παρόμοια ἀγάπη καὶ ἀφιέρωση ἔδειχναν οἱ περισσότερες ἀδελφές τῆς Σχολῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, πὸ ἦταν τότε ἀφιερωμένες στὸ ἔργο τους, θυσιάζοντας τὴν χαρὰ τῆς δημιουργίας οἰκογένειας· ἦταν ἕνα εἶδος "μοναζουσῶν ἐν τῷ κόσμῳ"».

Πόσο ἀληθινὰ εἶναι τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ!

«Πιὸ μεγάλη ἀγάπη ἀπὸ αὐτὴν κανεὶς δὲν ἔχει, νὰ θυσιάσει κάποιος τὴν ψυχὴ του γιὰ τοὺς φίλους του (=αὐτοὺς πὸ ἀγαπάει)» (Ἰωάν. 15,13).

Η ΚΑΝΑΤΑ

έν έχεις χρόνο...
Δέν ξέρεις πότε ἦταν ἡ τελευταία φορά πού κατάφερες νά χαλαρώσεις. Δέν ξέρεις πότε ἦταν ἡ τελευταία φορά πού χρόνος ὑπῆρξε γιά σένα.

Δουλειά, πληρωμές, σπίτι, οἰκογένεια, παιδιά, μαγειρέματα καί καθαριότητες, ἀρρώστιες, διαβάσματα, γιτροί... Εἶναι μόνο ελάχιστα ἀπό αὐτά τά ὅποια καλεῖσαι νά ὀλοκληρώσεις κάθε μέρα...

Καί αὐτά τά ἔκτακτα... Ἄχ, αὐτά τά ἔκτακτα... Ἀπό τί μιά στιγμή στήν ἄλλη σέ κάνουν ἄνω κάτω...

Δέν μπορεῖ ὅμως νά κάνεις ἀλλιῶς. Τί νά ἀφήσεις ἀπέξω;

Τή δουλειά; Καί ποιός θά δουλέψει;

Τίς πληρωμές; Καί ποιός θά τίς καλύψει;

Τό σπίτι; Καί ποιός θά τό τακτοποιήσει;

Τά παιδιά; Καί ποιός θά τά φροντίσει;

Ἔχεις ἀπόλυτο δίκιο...

Θά σοῦ πῶ μιά ἱστορία ὅμως, Ἄνθρωπε...

Ἦταν κάποτε μιά κανάτα, πού πολύ ἀγαποῦσε τά ποτήρια της... Καί φρόντιζε πάντα, πάντα νά τά ἔχει γεμάτα μέ νερό... Ποτήρι διψασμένο δίπλα της δέν θά ἔβλεπες. Καί ἡ κανάτα αὐτή, μόνο ἀπό ἀγάπη κινούμενη, ἀπλόχερα προσέφερε... Ἀντάλλαγμα δέν ζητοῦσε. Χαρά της ἦταν μόνο νά προσφέρει. Καί αὐτό δέν ἦταν κακό. Δέν ἤθελε ποτήρι δίπλα της νά

βλέπει ἄδειο, διψασμένο...

Ἔκανε ὅμως ἓνα λάθος ἡ κανάτα. Ἐέχασε κάποια στιγμή νά πάει ἡ ἴδια νά ξαναγεμίσει. Δέν ἄντεχε στήν ἰδέα ὅτι γιά λίγο τά ποτήρια της θά ἔμεναν χωρίς νερό. Δέν ἤθελε ἔτσι νά τά ἀφήσει...

Καί ἄδειασε ἡ κανάτα... Ἄδειασε προσπαθώντας νά στάξει καί τήν τελευταία της σταγόνα στά ποτήρια της ἐκεῖνα.

Καί δέν πέρασε πολύς καιρός... Καί τά ποτήρια ἄδειασαν καί αὐτά... Καί ὅταν στήν κανάτα στράφηκαν, ἐκεῖνη δέν εἶχε τίποτα ἄλλο νά τούς δώσει.

Ἄν δέν έχεις χρόνο, Ἄνθρωπε, δημιούργησε... καί ἄς μείνει καί κάτι τις γιά λίγο πίσω... Μή νιώθεις τύψεις γι' αὐτό, Ἄνθρωπε. Τό ἔχεις ἀνάγκη γιά νά συνεχίσεις νά προσφέρεις.

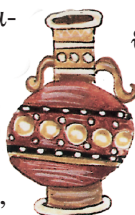
Εἰδάλλως θά ἔρθει ἡ στιγμή, ἐκεῖνη, Ἄνθρωπε... Πού καμιά δουλειά δέν θά ξανατελειώσεις, καμιά πληρωμή δέν θά καλυφθεῖ, κανένα σπίτι δέν θά εἶναι πιά τακτοποιημένο...

Θά ἔρθει ἡ στιγμή πού κανείς δέν θά ἔναι ἐκεῖ, τά παιδιά σου νά φροντίσει...

Ε. Ἐλευθεριάδου,

«Πρὶν Νυχτώσει»

ἐκδ. Ἐν Πλῶ, 2017, σελ 94-95

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἰ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Ἑπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσιδης* ΤΗΛ. 2682051161

Κωδικός 091984

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2018* Ἀρ. Φύλλου 423* Ἔτος ΛΗ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικὲς Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης

